

ພຣະທັມດານິເອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍຫົກສິບສອງ

ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມ: ການເປີດເຜີຍນິມິດ

Jeff Pippenger

2024-03-27

ໂຮມເປັນຜູ້ສ້າງຕັ້ງນິມິດນັ້ນ, ແລະ ໂຮມຖືກເປີດເຜີຍໃນ "ເວລາ" ຂອງມັນ. ນີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳກ່າວຂອງຊົດສະເຕີໄວທ໌ ທີ່ນຳໄປສູ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ຄວນເຂົ້າໃຈນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ແຈ້ງປະຈຳ:

"ພຣະນິມິດເປັນໜັງສືທີ່ຖືກປະທັບຕາໄວ້, ແຕ່ກໍເປັນໜັງສືທີ່ຖືກເປີດອອກດ້ວຍ. ມັນໄດ້ບັນທຶກເຫດການອັນມະຫັດສະຈັນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດໂລກນີ້. ຄຳສອນທັງຫຼາຍໃນໜັງສືໄວ້ນີ້ມີຄວາມແນ່ນອນຊັດເຈນ, ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງລຽບລຽມທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ໃນນັ້ນໄດ້ຍົກເລີກແນວຄຳພະຍາກອນອັນດຽວກັນຂຶ້ນມາດັ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນດານິເອນ. ຄຳພະຍາກອນບາງປະການພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຊ້ຳອີກ, ດ້ວຍບາງຄຳທີ່ຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງກ່າວຊ້ຳສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ມີຜົນສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ." Manuscript Releases, volume 9, 8.

"ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງກ່າວຊ້ຳສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຍິ່ງ" ແລະ "ເວລາ" ທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບໂຮມກໍຖືກກ່າວຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ. ການເຂົ້າໃຈ "ເວລາ" ທີ່ກ່ຽວກັບໂຮມນັ້ນເປັນເລື່ອງ "ສຳຄັນຍິ່ງ" ເພາະນັ້ນແຫຼະຄືສິ່ງທີ່ເປີດເຜີຍໂຮມວ່າເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ສະຖາປະນານິມິດ. ເຈດຕະນາທີ່ໄລຍະເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງການປົກຄອງຂອງສັນຕະປາປາຖືກອ້າງເຖິງໂດຍກົງໃນພຣະທັມດານິເອນ ແລະ ພຣະນິມິດ.

ແລະເຂົາຈະເວົ້າຖ້ອຍຄຳອັນໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ຕ້ານອົງສູງສຸດ, ແລະຈະບີບບັງຄັບບັນດາວິສຸດຊົນຂອງອົງສູງສຸດໃຫ້ອ່ອນແອຮຽດ, ແລະຈະຄົດປ່ຽນແປງການິດເວລາ ແລະ ກົດບັນຍັດ: ແລະພວກເຂົາຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງເຂົາ ຈົນຄົບໜຶ່ງວາລະ ແລະ ສອງວາລະ ແລະ ເຄື່ອງວາລະ. ດານິເອນ 7:25.

ແລະເຂົາຈະເຈົ້າໄດ້ຍົກຊາຍຜູ້ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າບ່ານ ຜູ້ຢູ່ເໜືອນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ ເມື່ອທ່ານຍົກມືຂວາ ແລະ ມືຊ້າຍຂຶ້ນສູ່ຜ້າສະຫວັນ ແລະໄດ້ສຳບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດວ່າ ຈະເປັນເວລາໜຶ່ງ, ສອງເວລາ, ແລະ ເຄື່ອງເວລາ; ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ທຳໃຫ້ອຳນາດຂອງຊົນບໍລິສຸດກະຈັດກະຈາຍສຳເລັດແລ້ວ ສິ່ງທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ຈະສຳເລັດ. ດານິເອນ 12:7.

ແຕ່ລ່າມຊົນນອກທີ່ຢູ່ນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງລະໄວ້ ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ; ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ: ແລະພວກເຂົາຈະຢຽບຢຳນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນຢູ່ສູ່ສິບສອງເດືອນ. ພຣະນິມິດ 11:2

ແລະເຮົາຈະປະທານອຳນາດແກ່ພະຍານສອງຄົນຂອງເຮົາ, ແລະພວກເຂົາຈະພະຍາກອນເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ນຸ່ງຫົ່ມກະສອບ. ພຣະນິມິດ 11:3

ແລະຍິງນັ້ນໄດ້ໜີໄປຍັງຖິ່ນກັນດານ ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕຽມໄວ້ໃຫ້ນາງ ເພື່ອວ່າເຂົາທັງຫຼາຍຈະໄດ້ລ້ຽງດູນາງຢູ່ທີ່ນັ້ນໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ. ພຣະນິມິດ 12:6

ແລະໄດ້ປະທານປົກສອງຂ້າງຂອງນິກອິນຊີໃຫຍ່ແກ່ແມ່ຍິງນັ້ນ ເພື່ອນາງຈະໄດ້ບິນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນກັນດານ ເຖິງສະຖານທີ່ຂອງນາງ ບ່ອນທີ່ນາງໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຕະຫຼອດເວລາໜຶ່ງ ແລະເວລາທັງຫຼາຍ ແລະເຄື່ອງເວລາ ໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າຂອງນັ້ນ. ພຣະນິມິດ 12:14

ແລະໄດ້ປະທານບາກໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ມັນ ເພື່ອກ່າວຖ້ອຍຄຳອັນໃຫຍ່ໃຕ້ ແລະຄຳໝັ້ນປະໝາດ; ແລະໄດ້ປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ມັນ ໃຫ້ດຳລົງຢູ່ຕາມສິບສອງເດືອນ. ພຣະນິມິດ 13:5

ການອ້າງອີງໂດຍກົງທັງເຈັດປະການນີ້ສະເໜີວັກສະນະຄຳພະຍາກອນສະເພາະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງໂຣມ. ໂຣມຖືກເປີດເຜີຍຢູ່ໃນຂໍ້ພະຄຳພີເຫຼົ່ານັ້ນ. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ເພີມອີກວ່າ ຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານີ້ຖືກແທນຄຳໄວ້ເປັນ "ສາມປີເຄື່ອງ ຫຼື 1260 ວັນ" ອີກດ້ວຍ. ທ່ານຈະບໍ່ພົບທັງຄຳວ່າ "ສາມປີເຄື່ອງ" ຫຼື "ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ" ຢູ່ໃນພະຄຳພີ. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ພຽງແຕ່ນຳການຄຳນວນຂອງການອ້າງອີງທັງເຈັດປະການມາປະຍຸກຕາມນັ້ນ.

ໃນບົດທີ 13 (ຂໍ້ 1-10) ມີການພັນລະນາສັດຮ້າຍອີກໂຕໜຶ່ງ, "ຄ້າຍຄືເສືອດາວ," ຊຶ່ງມັງກອນໄດ້ມອບ "ອຳນາດຂອງມັນ, ບັນລັງຂອງມັນ, ແລະສິດອຳນາດຢ່າງໃຫຍ່" ໃຫ້ແກ່ມັນ. ສັນຍະລັກນີ້, ດັ່ງທີ່ພວກໂບຣເທສແຕນສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ເອີ້ນກັນມາ, ໝາຍເຖິງສັນຕະປາປາ, ຊຶ່ງໄດ້ຮັບສິບຕ່ອອຳນາດ ບັນລັງ ແລະສິດອຳນາດ ທີ່ຄົບຖ້ວນໃນຄອບຄອງຂອງອານາຈັກໂຣມັນໂບຮານ. ກ່ຽວກັບສັດຮ້າຍທີ່ຄ້າຍຄືເສືອດາວນັ້ນ ມີການປະກາດວ່າ: "ມັນໄດ້ຮັບປາກໜຶ່ງ ທີ່ເວົ້າຄຳໃຫຍ່ໃຕ້ ແລະຄຳໝັ້ນປະໝາດ.... ແລະມັນໄດ້ອຳປາກຂອງມັນຂຶ້ນເພື່ອໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອໝັ້ນປະໝາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະພັກພ້າຂອງພຣະອົງ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະຫວັນ. ແລະມັນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດສົງຄາມກັບພວກວິສຸດ ແລະເອົາຊະນະພວກເຂົາ: ແລະມັນໄດ້ຮັບອຳນາດເໜືອທຸກຕະກູນ, ທຸກພາສາ, ແລະທຸກຊາດ." ຄຳພະຍາກອນນີ້, ຊຶ່ງເກືອບຈະເໝືອນກັນທັງໝົດກັບຄຳພັນລະນາຂອງເຂົ້ານ້ອຍໃນດານເຢອນ 7, ຊຶ່ງໄປຫາສັນຕະປາປາຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.

"'ອຳນາດໄດ້ຖືກປະທານແກ່ມັນໃຫ້ດຳເນີນຕົວໄປສູ່ສິບສອງເດືອນ.' ແລະ ສາດສະດາກ່າວວ່າ, 'ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫົວໜຶ່ງຂອງມັນບານປະໜຶ່ງຖືກບາດເຈັບເຖິງຕາຍ.' ແລະ ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ: 'ຜູ້ໃດນຳຄົນອື່ນໄປເປັນຊະເລືອ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໄປເປັນຊະເລືອ; ຜູ້ໃດຂ້າດ້ວຍດາບ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ.' ສິບສອງເດືອນນັ້ນເປັນຊ່ວງເວລາດຽວກັນກັບ 'ໜຶ່ງກາລະ ສອງກາລະ ແລະ ເຄື່ອງໜຶ່ງຂອງກາລະ,' ຄືສາມປີເຄື່ອງ ຫຼື 1260 ວັນ, ໃນ ດານເຢອນ 7—ເປັນເວລາທີ່ອຳນາດສັນຕະປາປາຈະຂຶ້ນເທິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊ່ວງເວລານີ້, ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນບົດກ່ອນໜ້າ, ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນພ້ອມກັບການມີອຳນາດສູງສຸດຂອງສັນຕະປາປາ ໃນ ຄ.ສ. 538, ແລະ ສິບສອງເດືອນໃນປີ 1798. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະສັນຕະປາປາໄດ້ຖືກຈັບເປັນຊະເລືອໂດຍກອງທັບຝຣັ່ງ, ອຳນາດສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບບາດເພີດເຫຼີງຕາຍຂອງມັນ, ແລະ ຄຳພະຍາກອນນັ້ນກໍໄດ້ສຳເລັດລົງ, 'ຜູ້ໃດນຳຄົນອື່ນໄປເປັນຊະເລືອ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໄປເປັນຊະເລືອ.'" The Great Controversy, 439.

ດ້ວຍສິດອຳນາດທີ່ດີໃຈໃຫ້ພິຈາລະນາອີກດ້ວຍວ່າ ສາມປີເຄື່ອງເປັນ "ເວລາ" ຊຶ່ງ "ເປີດເຜີຍ" ໂຣມ, ບັນດາຂໍ້ອ້າງອີງພຣະຄຳພີອື່ນໆທີ່ກ່າວເຖິງໂຣມກໍປາກົດຂຶ້ນ.

ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນວັນເວລາຂອງເອລີຢາ ເມື່ອພໍ່ຖືກບິດໄວ້ສາມປີກັບຫົກເດືອນ ເມື່ອການອົດຢາກຢ່າງໃຫຍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນນັ້ນ ມີແມ່ໝ້າຍຫຼາຍຄົນຢູ່ໃນອົສຣາເອນ. ລູກາ 4:25

ສາມປີເຄື່ອງຂອງເອລີຢາ ເຊື່ອມໂຍງໄລຍະເວລານັ້ນເຂົ້າກັບເຢເຊເບນ ຜູ້ຊຶ້ງເປັນສັນຍະລັກຂອງໂຣມັນຄາທອລິກແບບສັນຕະປາປາໃນຄຣິສຕະຈັກເທຍາທິຣາ.

ແຕ່ເຮົາມີບາງສິ່ງທີ່ຕ້ານເຈົ້າ, ເພາະວ່າເຈົ້າຍອມໃຫ້ຍິນນັ້ນຊື່ເຢເຊເບນ, ຜູ້ທີ່ເອີ້ນຕົນເອງວ່າເປັນຜູ້ພະຍາກອນ, ສັງສອນແລະລ້ວງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໃຫ້ກະທຳການຜິດປະເພນີ ແລະໃຫ້ກິນຂອງທີ່ຖືວ່າຍແກ່ຮູບເຄົາລົບ. ແລະເຮົາໄດ້ໃຫ້ເວລາແກ່ນາງເພື່ອໃຫ້ກັບໃຈຈາກການຜິດປະເພນີຂອງນາງ; ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ກັບໃຈ. ພຣະນິມິດ 2:20, 21.

“ເວລາ” ທີ່ຖືກປະທານແກ່ຄຣິສຕະຈັກທິສຶ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນໂດຍເຊເບນ ກໍ່ເປັນ “ຊ່ວງທີ່ວາງ” ດ້ວຍ.

ເອວຍ້າເປັນມະນຸດຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກແລະກິດຈະການອັນດັ່ງເລກເຮົາ,
ແລະທ່ານໄດ້ອະທິຖານຢ່າງຈິງຈັງວ່າພົນຈະບໍ່ຕົກ;
ແລະພົນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຕົກລົງເທິງແຜ່ນດິນເປັນເວລາສາມປີກັບຫົກເດືອນ. ຢາໂກໂບ 5:17.

ໃນການອະທິບາຍວ່າສະຖິຕິສອງເດືອນເປັນໄລຍະດຽວກັນກັບໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ຊຸດສະເຕີໄວທ໌
ໄດ້ລະບຸໄລຍະນັ້ນວ່າ “ວັນເຫຼົ່ານັ້ນ” ຊຶ່ງພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງ.

“ໄລຍະເວລາທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນທີ່ນີ້—‘ສະຖິຕິສອງເດືອນ,’ ແລະ
‘ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ’—ເປັນໄລຍະເວລາດຽວກັນ, ທັງສອງຢ່າງລ້ວນເປັນຕົວແທນເຖິງເວລາທີ່
ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງທົນທຸກການບີບບັງຄັບຈາກໂຮມ. 1260
ປີແຫ່ງອຳນາດສູງສຸດຂອງສັນຕະປາປາໄດ້ລົ້ມຕົ້ນໃນ ຄ.ສ. 538 ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798.
ໃນເວລານັ້ນ ກອງທັບຝຣັ່ງໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂຮມ ແລະຈັບສັນຕະປາປາເປັນນັກໂທດ,
ແລະທ່ານໄດ້ເສຍຊີວິດໃນການຖືກເລະເທດ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຕຸ່ມບ່ອນຈະໄດ້ມີການເລືອກສັນຕະປາປາອົງໃໝ່,
ລະບົບລ່າດັບຊັ້ນຂອງສັນຕະປາປາກໍ່ບໍ່ເຄີຍສາມາດໃຊ້ອຳນາດດັ່ງທີ່ຕົນເຄີຍມີກ່ອນນັ້ນໄດ້ອີກເລີຍ.”

“ການຂົ່ມເຫັງຄຣິດຕະຈັກບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຕົວໄປຕະຫຼອດລະຍະເວລາທັງໝົດ 1260 ປີ.
ພຣະເຈົ້າດ້ວຍພຣະກະລຸນາຕັ້ງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ຊົງຫຍໍ້ເວລາແຫ່ງການທົດລອງອັນເຜົາຜານຂອງເຂົາທັງຫຼາຍໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າ.
ໃນການພະຍາກອນລ່ວງໜ້າເຖິງ ‘ຄວາມທຸກລ່າບາກອັນໃຫຍ່ຫຼວງ’ ທີ່ຈະຕົກມາເຖິງຄຣິດຕະຈັກນັ້ນ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຕັດວ່າ: ‘ເວັນແຕ່ວັນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກຫຍໍ້ໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າ.’
ກໍ່ຈະບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ໃດລອດໄດ້ເລີຍ: ແຕ່ເພາະເຫັນແກ່ຜູ້ທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ ວັນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກຫຍໍ້ໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າ.’
Matthew 24:22. ໂດຍອີງຕາມພົນຂອງການປະຕິຮູບ ການຂົ່ມເຫັງຈຶ່ງໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດກ່ອນປີ
1798.” The Great Controversy, 266.

ພຣະຄຣິດ ແລະ ຊຸດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ສຳນວນ “ໃນວັນເຫຼົ່ານັ້ນ” ໝາຍເຖິງ “ເວລາ” ຊຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງ
ໂຮມັນພາບານ. ເມື່ອດານເຮອນເວົ້າເຖິງການຂົ່ມເຫັງທີ່ຕາມມາຫຼັງຈາກການສະຖາປະນາລະບົບສັນຕະປາປາຂຶ້ນ
ທັງບັນລັງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໃນຂໍ້ສາມສິບເອັດ ຂອງບົດທິສຶບເອັດ, ທ່ານເອີ້ນເວລາແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງນັ້ນວ່າ
“ຫຼາຍວັນ.”

ແລະກອງກຳລັງທັງຫຼາຍຈະລຸກຂຶ້ນຢູ່ຝ່າຍຂອງລາວ,
ແລະພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານອັນເປັນທີ່ກຳບັງແຫ່ງລົດເດດເປັນມົນທົນ,
ແລະຈະຍົກເລີກເຄື່ອງບຸຊາປະຈຳວັນ, ແລະພວກເຂົາຈະຕັ້ງສິ່ງໜ້າກຽດຊັງທີ່ກົດໄດ້ຄວາມຮ້າງເບົາ.
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ປະພຶດຢ່າງອະທຳຕໍ່ພັນທະສັນຍາ
ລາວຈະຊັກຊຶມໃຫ້ເສື່ອມຊາມດ້ວຍຄຳຍົກຍ້ອງປະຈົບປະແຈງ;
ແຕ່ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຂອງຕົນຈະເຂັ້ມແຂງ ແລະຈະກະທຳວຽກການອັນກ້າຫານ.
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນທຳມະກາງປະຊາຊົນຈະສັງສອນຄົນເປັນອັນຫຼາຍ:
ແຕ່ພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງດ້ວຍດາບ, ແລະດ້ວຍແປວໄຟ, ດ້ວຍການຖືກກວາດຕ້ອນເປັນເຊລີຍ,
ແລະດ້ວຍການຖືກບຸ້ນສະດົມ, ເປັນເວລາຫຼາຍວັນ. ດານເຮອນ 11:31–33.

ໂຮມຖືກເປີດເຜີຍໃນຄວາມສຳພັນກັບເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ກຽວໂຍງກັບມັນ; ດັ່ງນັ້ນ ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ
ຄົນແຫ່ງບາບຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນ “ເວລາຂອງເຂົາ”. ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າ ໂຮມເປັນຜູ້ສະຖາປະນານິດົມນັ້ນ
ຊຶ່ງຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ພວກເຮົາກໍ່ພິນາດ
ບົ່ງຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າເຫດໃດເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນຈຶ່ງຖືກນຳສະເໜີຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະໃນຫຼາຍຮູບແບບຢ່າງຍິ່ງ,

ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າ "ບໍ່ຊົງກ່າວຊຳໃນສົງຄົມມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ." ໃນຂໍ້ພຣະຄຳກ່ອນໜ້ານີ້, ຈຸດສົນສຸດຂອງຊ່ວງເວລານັ້ນກໍຖືກກຳນົດໄວ້ເລີຍກັນ.

ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນທຳມະກາງປະຊາຊົນ ຈະສັງສອນຄົນເປັນອັນຫຼາຍ; ແຕ່ພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງດ້ວຍດາບ ແລະດ້ວຍແປວໄຟ ດ້ວຍການຖືກຈັບເປັນເຊື້ອ ແລະດ້ວຍການຖືກບຸນສະດົມ ເປັນເວລາຫຼາຍວັນ. ບັດນີ້ ເມື່ອພວກເຂົາລົ້ມລົງ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອອັນເລັກນ້ອຍ; ແຕ່ຫຼາຍຄົນຈະເຂົ້າຕິດພັນກັບພວກເຂົາດ້ວຍຄຳປະຈຸປະແຈງ. ແລະໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນ ບາງຄົນຈະລົ້ມລົງ ເພື່ອທົດລອງພວກເຂົາ ແລະເພື່ອຊຳລະພວກເຂົາ ແລະເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຂາວສະອາດ ຈົນເຖິງເວລາອັນສຸດທ້າຍ; ເພາະວ່າຍັງຈະເປັນໄປຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ດານເຮອນ 11:33-35.

"ເວລາແຫ່ງອະວະສານ" "ຍັງຄົງເປັນສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້." ຄຳພາສາເຮັບຮົວທົດແປວ່າ "ກຳນົດໄວ້" ແມ່ນ "moed," ແລະມີຄວາມໝາຍວ່າ ເວລາທີ່ກຳນົດແນ່ນອນ ຫຼືການນັດໝາຍ. ຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງ "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້" ໃນພຣະທຳດານເຮອນ ຖືກບົ່ງຊີ້ໂດຍບໍ່ມີຄຳກ່າວເຖິງຊຳ້ງຫຼາຍເທື່ອ. ມີຊາວແອັດເວນຕິດແຫ່ງລາໂອດີຊຸຍພຽງໜ້ອຍຫຼາຍ ຫຼື ບາງທິອາດຈະບໍ່ມີໂຕເອີ້ນ ທີ່ຕະໜັກວ່າ ປີ 1989 ແມ່ນ "ເວລາແຫ່ງອະວະສານ," ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ປີ 1989 ຈຶ່ງເປັນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ມັນເປັນການນັດໝາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນ ເມື່ອພຣະອົງຈະເປີດຜະນຶກຄວາມຮູ້ສຳລັບຂະບວນການຂອງໜຶ່ງແສນສະຕະວັດສິ້ນສຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະທຳດານເຮອນຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ພະຍານແກ່ຂໍ້ເທັດຈິງວ່າ "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້" ເປັນເຄື່ອງໝາຍການມາເຖິງຂອງ "ເວລາແຫ່ງອະວະສານ". ໃນດານເຮອນບົດ 8 ສັນຍາລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນີ້ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໄວ້.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນສຽງຂອງຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງຝັ່ງທັງສອງຂອງແມ່ນ້ຳອູໄລ, ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ຮ້ອງ ແລະກ່າວວ່າ, ກາບຮີອນ, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຊາຍຜູ້ນີ້ເຂົ້າໃຈນິມິດນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າມາໃກ້ບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍື່ນຢູ່; ແລະເມື່ອທ່ານເຂົ້າມາ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍ້ານ ແລະລົ້ມລົງຊຶ່ງໜ້າ; ແຕ່ທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງເຂົ້າໃຈເຖິດ, ໂອ ບຸດແຫ່ງມະນຸດ: ເພາະວ່ານິມິດນັ້ນຈະເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ບັດນີ້ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຢູ່ໃນການນອນຫຼັບເລີກ ຊຶ່ງໜ້າລົງກັບພື້ນດິນ; ແຕ່ທ່ານໄດ້ຕະຕ້ອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຕັ້ງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຍືນຕົງ. ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເບີ່ງ, ຂ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ອັນໃດຈະເກີດຂຶ້ນໃນວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງພຣະພິເລດ: ເພາະວ່າຈຸດຈົບນັ້ນຈະມາເຖິງໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ດານເຮອນ 8:16-19.

ເຊັ່ນດຽວກັບໃນບົດທີ່ສິບເອັດ, ຄຳວ່າ "ສົນສຸດ" ໃນວະລີ "ເວລາແຫ່ງການສົນສຸດ" ໃນຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ ເປັນຄຳພາສາເຮັບຮົວອີກຄຳໜຶ່ງ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ "ກຳນົດໄວ້." ເວລາແຫ່ງການສົນສຸດເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນເວລາທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້. "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້" (moed) ເປັນການນັດໝາຍໜຶ່ງ, ແລະ ເວລາແຫ່ງການສົນສຸດ (ຄຳພາສາເຮັບຮົວ "gets") ແມ່ນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ຊຶ່ງເລີ່ມຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ມັນຄື "ເວລາ" ທີ່ເປີດເຜີຍໂຮມ, ແລະ "ເວລາ" ນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ ຈົນວ່າການສົນສຸດຂອງຊ່ວງເວລານັ້ນ ແລະ ຊ່ວງເວລາທີ່ຕິດຕາມຫຼັງການສົນສຸດຂອງເວລານັ້ນ ຖືກນຳສະເໜີໂດຍພະຍານຫຼາຍຄົນ. ໃນຂໍ້ທີ່ຊົງວສີ ຂອງດານເຮອນບົດທີ່ສິບເອັດ, ໂຮມນອກຮີດຖືກລະບຸວ່າເປັນຜູ້ປົກຄອງໂລກຕະຫຼອດ "ເວລາ" ໜຶ່ງ.

"ເວລາ" ໃນຄວາມໝາຍເຊິ່ງສັນຍາລັກ ແມ່ນສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີ, ເພາະວ່າໃນໜຶ່ງປີຕາມພຣະຄຳພິນິສາມຮ້ອຍຫົກສິບວັນ. ໂຮມນອກຮີດເດດປົກຄອງຢູ່ເປັນ "ເວລາ" ໜຶ່ງ, ແລະໂຮມສັນຕະບາບາປົກຄອງຢູ່ເປັນ "ໜຶ່ງເວລາ, ຫຼາຍເວລາ ແລະ ເຄິ່ງເວລາ." ໂຮມສະໄໝໃໝ່ປົກຄອງຢູ່ເປັນ "ຊົ່ວໂມງ" ໃນຄວາມໝາຍເຊິ່ງສັນຍາລັກ, ຫຼືເປັນ "ສິບສອງເດືອນ" ໃນຄວາມໝາຍເຊິ່ງສັນຍາລັກ. ຫຼັງຈາກປີ

1844 ບໍ່ມີເວລາພະຍາກອນອີກຕໍ່ໄປ, ດັ່ງນັ້ນ "ຊົ່ວໂມງ" ແລະ "ສະຕິບສອງເດືອນ" ຈຶ່ງເປັນຊ່ວງເວລາຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້ ຈົນເຖິງການສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດ. ແຕ່ໂຮມນອກຮີດເດດໄດ້ປົກຄອງຢ່າງສູງສຸດ ຕັ້ງແຕ່ຍຸດທະການແອັກທຽມ ໃນປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ., ຈົນກວ່າຄອນສະແຕນຕົນໄດ້ຍ້າຍນະຄອນຫຼວງຂອງອານາຈັກໄປຍັງຄອນສະແຕນຕົນເປັນ ໃນປີ 330. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຂໍ້ພິພິດໄປນີ້ກ່າວເຖິງໂຮມນອກຮີດເດດ, ເພາະພຣະຄຣິດຖືກນຳສະເໜີໃນຖານະເປັນ "ເຈົ້ານາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍາ" ຜູ້ຊຶ້ງ "ຈະຖືກຫັກລົງ" ເມື່ອພຣະອົງຖືກຄົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ອຳນາດທີ່ກຳລັງປົກຄອງຢູ່ໃນເວລານັ້ນຄືໂຮມນອກຮີດເດດ, ດັ່ງນັ້ນຂໍ້ພິພິດພວກເຮົາກຳລັງຈະພິຈາລະນາໃນຂະນະນີ້ ຈຶ່ງຊື້ບອກເຖິງໂຮມນອກຮີດເດດ.

ແລະໃນຖານະຂອງເຂົາເຈົ້າ ຈະມີຄືນຊົ່ວຊ້ຳຄືນໜຶ່ງລຸກຂຶ້ນມາ
ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ມອບກຽດສັກແຫ່ງອານາຈັກໃຫ້; ແຕ່ເຂົາຈະເຂົ້າມາຢ່າງສະຫງົບ
ແລະຈະໄດ້ອານາຈັກມາໂດຍຄຳຍົກຍ້ອງບອມ. ແລະດ້ວຍກອງກຳລັງດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາຈະຖືກກວາດລ້າງໄປຈາກໜ້າເຂົາ ແລະຈະຖືກຫັກທຳລາຍ;
ແມ່ນແຕ່ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍາດ້ວຍ. ແລະພາຍຫຼັງຈາກການຜູກສຳພັນກັບເຂົາ
ເຂົາຈະກະທຳຢ່າງຫຼອກລວງ: ເພາະເຂົາຈະຂຶ້ນມາ ແລະຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນດ້ວຍຊົນຈຳນວນນ້ອຍ.
ເຂົາຈະເຂົ້າໄປຢ່າງສະຫງົບ ແມ່ນແຕ່ໃນບ່ອນທີ່ອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດຂອງແຂວງ;
ແລະເຂົາຈະກະທຳສິ່ງທີ່ບິດາຂອງເຂົາບໍ່ເຄີຍກະທຳ ຫຼືນັ້ນພະບຸລຸດຂອງບິດາເຂົາບໍ່ເຄີຍກະທຳ;
ເຂົາຈະແຈກຢາຍຂອງຍຶດໄດ້ ແລະຂອງບຸ້ນ ແລະຄວາມຮັ່ງມີໃນທຳມະກາງພວກເຂົາ: ແມ່ນແຕ່
ເຂົາຈະວາງແຜນການຂອງເຂົາຕໍ່ຕ້ານບ້ອມປາການອັນແຂງແຮງ ຈົນຊົ່ວເວລາໜຶ່ງ. ດານເອນ
11:21–24

ຄຳວ່າ "against" ໃນວະລີສູດທ້າຍຂອງຂໍ້ພິພິດເຫຼົ່ານັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວຫມາຍເຖິງ "from," ແລະຂໍ້ພິພິດກ່າວວ່າ ໂຮມນອກສາສະໜາຈະປົກຄອງ (forecast his devices) "from" ຖານທີ່ໜຶ່ງຂອງຕົນ (ນະຄອນໂຮມ) ເປັນເວລາສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີ.

"ຂໍ້ 24. ລາວຈະເຂົ້າໄປຢ່າງສະຫງົບ ແມ່ນແຕ່ໃນບ່ອນອັນອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດຂອງແຂວງ;
ແລະລາວຈະກະທຳສິ່ງທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງລາວບໍ່ເຄີຍກະທຳ, ຫຼືນັ້ນພະບຸລຸດຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງລາວ;
ລາວຈະແຈກຢາຍຂອງຍຶດໄດ້, ແລະຂອງບຸ້ນ, ແລະຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ: ແມ່ນແຕ່,
ລາວຈະວາງແຜນກັບອຸບາຍຂອງລາວຕໍ່ບັນດາທຶນນັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ຊົ່ວເວລາໜຶ່ງ."

"ວິທີການຕາມປົກກະຕິທີ່ບັນດາຊາດທັງຫຼາຍໄດ້, ກ່ອນສະໄໝແຫ່ງໂຮມ,
ເຂົາຄອບຄອງແຂວງອັນມີຄຸນຄ່າແລະດິນແດນອັນມັ່ງຄັ້ງ, ກໍແມ່ນໂດຍສົ່ງຄາມແລະການພິຊິດ. ບັດນີ້
ໂຮມຈະກະທຳສິ່ງທີ່ບິດາທັງຫຼາຍ ຫຼືນັ້ນພະບຸລຸດກ່ອນໜ້າຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍກະທຳມາກ່ອນ; ຄື
ຮັບເອົາການໄດ້ມາເຫຼົ້າໃດໜຶ່ງທີ່ອັນສັດຕູ. ຂະນົບທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນນັ້ນ ບັດນີ້ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ,
ຄື ກະສັດທັງຫຼາຍຍົກມອບອານາຈັກຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຊາວໂຮມໂດຍພື້ນຖານ.
ໂຮມໄດ້ເຂົ້າຄອບຄອງແຂວງໃຫຍ່ເປັນຈຳນວນຫຼາຍໂດຍວິທີນີ້.

"ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດການປົກຄອງຂອງໂຮມດັ່ງນັ້ນ
ກໍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງບໍ່ອ້ອຍຈາກສິ່ງນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມເມດຕາ
ແລະຄວາມຜ່ອນຜັນ. ມັນເປັນປະດູດດັ່ງການແບ່ງສັນປັນສ່ວນເຫຍື່ອແລະຂອງລົບແກ່ພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສັດຕູຂອງຕົນ ແລະໄດ້ພັກສະຫງົບຢູ່ໃນສັນຕິພາບແລະຄວາມບອດໄພ
ພາຍໃຕ້ຮົ່ມຕັ້ງແຫ່ງອຳນາດຂອງໂຮມ."

"ສຳລັບຕອນທ້າຍຂອງຂັ້ນ, ອະທິການ Newton ໃຫ້ແນວຄວາມຄິດວ່າ
ເປັນການວາງແຜນອຸບາຍຈາກບັນດາທຶນນັ້ນ, ແທນທີ່ຈະເປັນຕໍ່ຕ້ານພວກມັນ.

ສົງໄສວ່າໂຮມັນໄດ້ຮັດຈາກນະຄອນອັນເຂັ້ມແຂງຂອງພວກເຂົາ ຄືນະຄອນທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງເຈດີພູ, 'ແມ່ນແຕ່ຊົ່ວເວລາໜຶ່ງ,' ແມ່ນອັນວ່າເປັນເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, 360 ປີ. ບໍ່ເຫັນຄວາມນັບເລີມຈາກຈຸດໃດ? ອາດຈະເລີມຈາກເຫດການທີ່ຖືກນຳສະແດງໃນຂໍ້ຖັດໄປ."

"ຂໍ້ 25. ແລະລາວຈະປຸກເລົ່າອຳນາດ ແລະຄວາມກ້າຫານຂອງຕົນ ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດແຫ່ງທົດໃຕ້ ດ້ວຍກອງທັບໃຫຍ່; ແລະກະສັດແຫ່ງທົດໃຕ້ກໍຈະຖືກປຸກເລົ່າໃຫ້ເຂົ້າສູ່ສົງຄາມ ດ້ວຍກອງທັບທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະເຂັ້ມແຂງຢ່າງຍິ່ງ; ແຕ່ລາວຈະບໍ່ສາມາດຢືນຢັດໄດ້: ເພາະພວກເຂົາຈະວາງກົນອຸບາຍຕໍ່ຕ້ານລາວ."

"ໂດຍຂໍ້ 23 ແລະ 24 ພວກເຮົາຖືກນຳລົງມາຮອດຝັ່ງນ້ຳຂອງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງຊາວຢິວກັບຊາວໂຮມັນ, ປົກກະຕິຄຣິດການ 161, ມາສະໂວລາທີ່ໂຮມໄດ້ຄອບຄອງອຳນາດສາກົນທົ່ວໄປ. ຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໃນບັດນີ້ ນຳໃຫ້ເຫັນການທັບຫນັກຢ່າງແຂງແຮງຕໍ່ກະສັດແຫ່ງທົດໃຕ້ ຄື ອີຢິບ, ແລະການບັງເກີດຂອງຍຸດທະການອັນໂດດເດັ່ນລະຫວ່າງກອງທັບໃຫຍ່ ແລະ ກຳລັງອັນເຂັ້ມແຂງ. ເຫດການເຊັ່ນນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈົນໃນປະຫວັດສາດຂອງໂຮມໃນຊ່ວງເວລານັ້ນຫຼື?—ແມ່ນແລ້ວ, ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ສົງຄາມນັ້ນຄືສົງຄາມລະຫວ່າງອີຢິບກັບໂຮມ; ແລະຍຸດທະການນັ້ນຄືຍຸດທະການແຫ່ງ Actium. ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາພາບລວມໂດຍຫຍໍ້ຂອງສະພາບການທີ່ໄດ້ນຳໄປສູ່ການປະທະກັນນີ້." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271–273.

ໃນຂໍ້ພຣະຄຳຕໍ່ໄປນີ້ ດານເຮໂນນໄດ້ກ່າວອ້າງເຖິງເວລາທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ ແລະ ວາລະສຸດທ້າຍອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.

ແລະທ່ານຈະປຸກເລົ່າກຳລັງແລະຄວາມກ້າຫານຂອງຕົນຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດແຫ່ງທົດໃຕ້ດ້ວຍກອງທັບໃຫຍ່; ແລະກະສັດແຫ່ງທົດໃຕ້ກໍຈະຖືກປຸກເລົ່າໃຫ້ອອກສູ່ຮົບດ້ວຍກອງທັບອັນໃຫຍ່ຫຼວງແລະຊົງອຳນາດຢ່າງຍິ່ງ; ແຕ່ທ່ານຈະຢືນຢູ່ໄດ້: ເພາະພວກເຂົາຈະວາງອຸບາຍຕໍ່ຕ້ານທ່ານ. ແມ່ນແທ້, ຜົນທີ່ກິນອາຫານຈາກສ່ວນແຫ່ງອາຫານຂອງທ່ານຈະທຳລາຍທ່ານ, ແລະກອງທັບຂອງທ່ານຈະຫຼົງໄຫຼອອກໄປ: ແລະຫຼາຍຄົນຈະລົ້ມລົງຖືກຂ້າ. ແລະໃຈຂອງກະສັດທັງສອງນີ້ຈະມຸ່ງໄປໃນການເຮັດຮ້າຍ, ແລະພວກເຂົາຈະເວົ້າຄຳມສາຍູ້ຕະດຽວກັນ; ແຕ່ການນັ້ນຈະບໍ່ຈຳເລີນ: ເພາະວ່າຈຸດຈົບນັ້ນຈະມາເຖິງຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ແລ້ວທ່ານຈະກັບໄປສູ່ແຜ່ນດິນຂອງຕົນພ້ອມດ້ວຍຊັບສົມບັດອັນຫຼວງຫຼາຍ; ແລະໃຈຂອງທ່ານຈະຕໍ່ຕ້ານພັນທະສັນຍາອັນບໍລິສຸດ; ແລະທ່ານຈະກະທຳການອັນຮ້າຍແຮງ, ແລ້ວກັບໄປສູ່ແຜ່ນດິນຂອງຕົນ. ໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ທ່ານຈະກັບມາ ແລະມຸ່ງໜ້າໄປທາງທົດໃຕ້; ແຕ່ຄົນຈະບໍ່ເໝືອນຄັ້ງກ່ອນ ຫຼືເໝືອນຄັ້ງຫຼັງ. Daniel 11:25–29.

ໃນບົດທິເປດ, ກາເບຣຽນໄດ້ລະບຸວ່າ "chazon," ນິມິດແຫ່ງສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີ, ຈະສິ້ນສຸດລົງໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້, ແລະຈາກນັ້ນໄລຍະເວລາທີ່ຖືກແທນໂດຍ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ" ຈະເລີນຕົ້ນ. ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້, ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ແມ່ນການສິ້ນສຸດຂອງສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີທີ່ໂຮມນອກສາດສະໜາຈະປົກຄອງໂລກຢ່າງສູງສຸດ. ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ມີ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ," ເພາະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຖືກປະທັບຕາໄວ້ຊຶ່ງຈະຕ້ອງຖືກເປີດອອກໃນຕອນທ້າຍຂອງຊ່ວງເວລານັ້ນຂອງປະຫວັດສາດ.

ໃນດານເຮໂນນບົດທິເປດ, ນິມິດເລື່ອງ "ວາລະສຸດທ້າຍ" ຂອງຄວາມພິເສດ, ຊຶ່ງແມ່ນສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີ ທີ່ສິ້ນສຸດພ້ອມກັນກັບສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ, ໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້ຈົນເຖິງ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ," ເພາະວ່າໃນປີ 1844, ຊຶ່ງເປັນເວລາກຳນົດຂອງນິມິດທັງສອງ, ແສງສະຫວ່າງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ. ໃນດານເຮໂນນ 11:30–36, ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງ "ຄວາມພິເສດຄັ້ງທຳອິດ" ໃນປີ 1798, ຈະຕ້ອງມີຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທີ່ຖືກແທນໄວ້ດ້ວຍຄຳວ່າ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ," ເມື່ອແສງສະຫວ່າງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຂອງໂຮມນອກຮີບໄດ້ມີ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ," ແຕ່ມີພຽງ "ເວລາກຳນົດ," ຊຶ່ງຊີ້ບອກເວລາທີ່ສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ; ແຕ່ເວລາກຳນົດໃນປີ 1798 ແລະເວລາກຳນົດໃນປີ 1844

ຕ່າງກາໄດ້ເປີດຜະນຶກຂ່າວສານໜຶ່ງ ທີ່ຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຖືກແທນໄວ້ດ້ວຍຄຳວ່າ
“ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ”.

ໂຮມໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕາມທຸກມື້ນຳສະເໜີໃນຄຳພະຍາກອນ ພາຍໃນເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງມັນ.
“ເວລາ, ເວລາທັງຫຼາຍ ແລະ ເຄັ່ງເວລາ”, “ສີສິບສອງເດືອນ”, “ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ”, ແລະ
“ສາມປີເຄັ່ງ” ແມ່ນບາງສ່ວນໃນບັນດາສັນຍາລັກອັນຫຼາກຫຼາຍທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາທີ່ລະບົບສັນຕະ
ປາປາໄດ້ປົກຄອງໃນຊ່ວງຍຸກມັດ.

ຊ່ວງເວລາທີ່ເຊື່ອມໂຍງຂະບວນການຂອງພວກມັນເລີ່ມໄດ້ເຂົ້າກັບຂະບວນການຂອງໜຶ່ງແສນສີສິບສີ່ພັນ ຄື
ໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວຫົກປີ. ໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວຫົກ ກໍເປັນສັນຍາລັກຂອງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນເຊັ່ນກັນ,
ເພາະວ່າມັນເປັນສ່ວນສົບ ຫຼື ໜຶ່ງສ່ວນສົບຂອງຈຳນວນນັ້ນ. ໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວຫົກປີຈາກການກະບົດໃນປີ 1863
ຈົນເຖິງເວລາອັນຖືກກຳນົດໄວ້ໃນປີ 1989 ຊຶ່ງອີກວ່າ 1989
ເປັນການນັດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າກັບຊົນຊາດຂອງພຣະອົງໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປ.

“ພວກເຮົາຈະຄົ້ນຫາພຣະຄຳພີຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຈະຕອກຫຼັກຄຳສອນຂອງພວກເຮົາລົງໄປເທື່ອລະອັນ
ແລ້ວຈົ່ງພະຍາຍາມໃຫ້ພຣະຄຳພີທັງໝົດສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຫັນທີ່ພວກເຮົາຕັ້ງໄວ້ແລ້ວນັ້ນຫຼື? ຫຼືວ່າ
ພວກເຮົາຈະນຳເອົາແນວຄິດແລະທັດສະນະຂອງເຮົາໄປຫາພຣະຄຳພີ
ແລະວັດແທກທັດສະນະດີຂອງເຮົາໃນທຸກດ້ານໂດຍພຣະຄຳພີແຫ່ງຄວາມຈິງ? ຄົນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ອ່ານ
ແລະແມ່ນແຕ່ສອນພຣະຄຳພີ ກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງອັນປະເສີດທີ່ຕົນກຳລັງສອນ ຫຼືກຳລັງສຶກສາ.
ມະນຸດຍຶດຖືຄວາມຜິດພາດ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຈິງໄດ້ຖືກຊີ້ໄວ້ຢ່າງແຈ້ງຊັດ;
ແລະຖ້າພຽງແຕ່ພວກເຮົາຈະນຳຄຳສອນຂອງຕົນໄປຫາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ອ່ານພຣະວັດຈະ
ນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນແສງສະຫວ່າງຂອງຄຳສອນຂອງຕົນເພື່ອພິສູດວ່າແນວຄິດຂອງຕົນຖືກຕ້ອງ,
ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມມັດແລະຄວາມຕາບອດ ຫຼືທະນຸຖະໜອມຄວາມຜິດພາດ.
ຫຼາຍຄົນໃຫ້ຄວາມໝາຍແກ່ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງພຣະຄຳພີຕາມທີ່ສອດກັບຄວາມເຫັນຂອງຕົນເອງ,
ແລະພວກເຮົາຊື່ນຳກັນກ່ຽວກັບຄວາມຜິດພາດ
ແລະຫຼອກລວງຄົນອື່ນໂດຍການແປຄວາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຜິດພາດ.
ເມື່ອພວກເຮົາເລີ່ມສຶກສາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຄວນເຮັດດ້ວຍໃຈທີ່ຖືກອ່ອນລົງ.
ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວທັງໝົດ ແລະຄວາມຮັກໃນຄວາມແປກໃໝ່ທັງສິ້ນ ຄວນຖືກວາງລົງເສຍ.
ຄວາມເຫັນທີ່ຍຶດຖືມາຢ່າງຍາວນານຕ້ອງບໍ່ຖືກນັບວ່າບໍ່ຜິດພາດເລີຍ.
ການບໍ່ເຕັມໃຈຂອງຊາວຍື່ວທີ່ຈະລະຫັງຂະບວນປະເພນີທີ່ຕັ້ງມາດົນນານຂອງພວກເຮົາ
ເປັນສິ່ງທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມພິນາດຂອງພວກເຮົາ.
ພວກເຮົາຕັ້ງໃຈແນວແນວວ່າຈະບໍ່ເຫັນຂັ້ນຢູ່ໃນຄວາມເຫັນຂອງຕົນເອງ
ຫຼືໃນຄຳອະທິບາຍພຣະຄຳພີຂອງຕົນ; ແຕ່ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຍຶດຖືທັດສະນະບາງຢ່າງມາດົນນານໃດ,
ຖ້າທັດສະນະນັ້ນບໍ່ມີພຣະວັດຈະນະທີ່ຂຽນໄວ້ຮອງຮັບຢ່າງແຈ້ງຊັດ, ມັນຄວນຖືກລະຖິ້ມ.”

“ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຄວາມຈິງດ້ວຍໃຈຈິງ
ຈະບໍ່ລັງເລທຶຈະເປີດເຜີຍຈຸດຍື່ນຂອງຕົນໃຫ້ຖືກພິຈາລະນາແລະວິພາກວິຈານ
ແລະຈະບໍ່ຊຸ່ນເຊື້ອງເມື່ອຄວາມເຫັນແລະແນວຄິດຂອງຕົນຖືກຄົດຄ້ານ.
ນີ້ແມ່ນແນວຈິດໃຈທີ່ພວກເຮົາທະນຸຖະໜອມກັນໄວ້ໃນໝູ່ພວກເຮົາເມື່ອສີສິບປີກ່ອນ.
ພວກເຮົາຈະມາຊຸມນຸມກັນໂດຍມີພາລະໃນຈິດວິນຍານ
ອະທິຖານວ່າພວກເຮົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວໃນຄວາມເຊື່ອແລະຄຳສອນ;
ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະຄຣິດບໍ່ຊົງແບ່ງແຍກ.
ແຕ່ລະປະເພນີຈະຖືກຍົກຂຶ້ນມາເປັນຫົວຂໍ້ແຫ່ງການພິຈາລະນາທີ່ລະເຊີ.
ຄວາມເຄັ່ງໄຂມັກສິດເປັນລັກສະນະຂອງການປົກປ້ອງສາທາລະນະພິການພິຈາລະນາເຫຼົ່ານີ້.”

ພຣະຄຳພິຖິກເປັນອອກດ້ວຍຄວາມຍ່າແກງ. ຫຼາຍເທື່ອພວກເຮົາອົດອາຫານ
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະພ້ອມຍິງຂຶ້ນໃນການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ. ຫຼັງຈາກການອະທິຖານຢ່າງຈິງຈັງ
ຖ້າປະເດັນໃດໜຶ່ງຍັງບໍ່ຖືກເຂົ້າໃຈ ກໍຈະຖືກນຳມາສົນທະນາ
ແລະແຕ່ລະຄົນກໍສະແດງຄວາມເຫັນຂອງຕົນຢ່າງເສລີ; ແລ້ວພວກເຮົາກໍຄຸກເຂົ້າອະທິຖານອີກຄັ້ງ
ແລະຄຳວົງວອນຢ່າງຈິງໃຈກໍຖືກຍົກຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ ເພື່ອຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນພ້ອມກັນ
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດແລະພຣະບິດາຊົງເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ.
ນ້ຳຕາຫຼາຍຢອດໄດ້ຖືກຫຼົ້ອອກ.
ຖ້າພົນ້ອງຄົນໜຶ່ງຕັກເຕືອນອີກຄົນໜຶ່ງເນື່ອງຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຊ້າຂອງເຂົາ
ໃນການບໍ່ເຂົ້າໃຈຂໍພຣະຄຳພິຕອນໜຶ່ງດັ່ງທີ່ຜູ້ຕັກເຕືອນເຂົ້າໃຈນັ້ນ,
ຕໍ່ມາຜູ້ທີ່ຖືກຕັກເຕືອນຈະຈັບມືຂອງພົນ້ອງຂອງຕົນ ແລະກ່າວວ່າ,
'ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໂສກເສົ້າ. ພຣະເຢຊູຊົງສະຖິດກັບພວກເຮົາ;
ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຮັກສາຈິດໃຈທີ່ຖືກອ່ອນແອຍອມຮັບການສອນ,'
ແລະພົນ້ອງຜູ້ທີ່ຖືກເວົ້ານຳນັ້ນຈະກ່າວວ່າ, 'ໂບດອະໄພຂ້ານ້ອຍເຖີດ, ພົນ້ອງ,
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຕ່ຳຫ່ານຢ່າງບໍ່ເປັນທຳ.' ແລ້ວພວກເຮົາກໍຄຸກເຂົ້າລົງອະທິຖານອີກວາລະໜຶ່ງ.
ພວກເຮົາໃຊ້ເວລາຫຼາຍຊົ່ວໂມງໃນລັກສະນະນີ້. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ
ພວກເຮົາບໍ່ຄ່ອຍສຶກສາຮ່ວມກັນເກີນສີ່ຊົ່ວໂມງໃນຄັ້ງໜຶ່ງ,
ແຕ່ບາງເທື່ອກໍໃຊ້ຕະຫຼອດຄືນໃນການຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພິຢ່າງເຄັ່ງຂັ້ມສັກສິດ
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງສຳລັບເວລາຂອງພວກເຮົາ. ໃນບາງໂອກາດ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດເໝືອນຂ້ານ້ອຍ
ແລະສ່ວນທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກກໍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງໂດຍວິທີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດໄວ້
ແລະໃນເວລານັ້ນກໍມີຄວາມກົມກຽວຢ່າງສົມບູນ. ພວກເຮົາທຸກຄົນມີໃຈດຽວກັນ
ແລະມີພຣະວິນຍານດຽວກັນ.

"ພວກເຮົາໄດ້ສະແຫວງຫາຢ່າງສຸດໃຈ
ເພື່ອວ່າພຣະຄຳພິຈະບໍ່ຖືກບົດເບືອນໃຫ້ເໝາະກັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງມະນຸດຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ.
ພວກເຮົາພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພວກເຮົາມີໜ້ອຍທີ່ສຸດ
ໂດຍບໍ່ພັກຢູ່ກັບປະເດັນທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຮອງ ເຊິ່ງໃນເລື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນມີຄວາມຄິດເຫັນແຕກຕ່າງກັນ.
ແຕ່ພາລະໃນຈິດໃຈຂອງທຸກຄົນວິນຍານ ຄືການນຳໃຫ້ເກີດສະພາບຢ່າງໜຶ່ງໃນທຳມະກາງພົນ້ອງ
ຊຶ່ງຈະສອດຄ່ອງກັບຄຳອະທິຖານຂອງພຣະຄຣິດ
ທີ່ວ່າບັນດາສາວົກຂອງພຣະອົງຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ
ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງແລະພຣະບິດາເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ. ບາງຄັ້ງ
ພົນ້ອງຄົນໜຶ່ງຫຼືສອງຄົນຈະຕັ້ງຕົນຕໍ່ຕ້ານທັດສະນະທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຢ່າງດີດີ
ແລະຈະສະແດງອອກຕາມຄວາມຮູ້ສຶກຕາມທຳມະຊາດຂອງໃຈ; ແຕ່ເມື່ອບໍ່ນັ້ນສິ່ງນີ້ກໍດີຂຶ້ນ
ພວກເຮົາກໍຢຸດການຄົ້ນຄວ້າຂອງພວກເຮົາໄວ້ ແລະເລືອນການປະຊຸມອອກໄປ
ເພື່ອໃຫ້ແຕ່ລະຄົນມີໂອກາດໄປຫາພຣະເຈົ້າໃນການອະທິຖານ ແລະໂດຍປາສະຈາກການສົນທະນາກັບຜູ້ອື່ນ
ສຶກສາຈຸດທີ່ແຕກຕ່າງນັ້ນ ໂດຍທຸນຂໍແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນ.
ພວກເຮົາແຍກຈາກກັນໄປດ້ວຍຖ້ອຍຄຳແຫ່ງມິດຕະພາບ ເພື່ອຈະໄດ້ມ້າພົບກັນອີກໃນໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄດ້
ສຳລັບການຄົ້ນຄວ້າຕໍ່ໄປ. ບາງເວລາ ລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມ້າເໝືອນພວກເຮົາຢ່າງແຈ້ງປະຈັກ,
ແລະເມື່ອແສງສະຫວ່າງອັນແຈ້ງຊັດໄດ້ເປີດເຜີຍບັນດາຈຸດແຫ່ງຄວາມຈິງ
ພວກເຮົາກໍຮ້ອງໃຫ້ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີຮ່ວມກັນ. ພວກເຮົາຮັກພຣະເຢຊູ; ພວກເຮົາຮັກກັນແລະກັນ."

"ໃນວັນເວລາເຫຼົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳການເພື່ອພວກເຮົາ,
ແລະຄວາມຈິງເປັນສິ່ງລຳຄ່າແກ່ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ.
ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຄວາມເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວຂອງພວກເຮົາໃນວັນນີ້
ຈະຕ້ອງມີລັກສະນະທີ່ສາມາດທົນຕ່ຳການທົດສອບແຫ່ງການລອງໃຈໄດ້."

ພວກເຮົາຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຂອງພຣະອາຈານໃນທີ່ນີ້
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນສຳລັບໂຮງຮຽນເບື້ອງເທິງ.
ພວກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມຜິດຫວັງດ້ວຍລັກສະນະແບບພຣະຄຣິດ,
ແລະບົດຮຽນທີ່ສອນໂດຍສິງຄ໌ຈະມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງແກ່ພວກເຮົາ."

"ພວກເຮົາມີບົດຮຽນຫຼາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງຮຽນຮູ້ແລະມີຫຼາຍ ຫຼາຍ ຢ່າງທີ່ຕ້ອງລົມເສຍ.
ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າແລະສະຫວັນເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຜິດພາດ.
ຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຕົນຈະບໍ່ເຄີຍຕ້ອງລະເທິງທັດສະນະທີ່ຕົນຍຶດຖືຢ່າງຮັກແພງ
ແລະຈະບໍ່ມີໂອກາດຕ້ອງປ່ຽນຄວາມເຫັນ ຈະຕ້ອງຜິດຫວັງ.
ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາຍັງຍຶດຖືແນວຄິດແລະຄວາມເຫັນຂອງຕົນເອງໄວ້ດ້ວຍຄວາມດີດຶງແນວແນວ,
ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ສາມາດມີຄວາມເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ອະທິຖານຂໍ້." Review and
Herald, July 26, 1892.